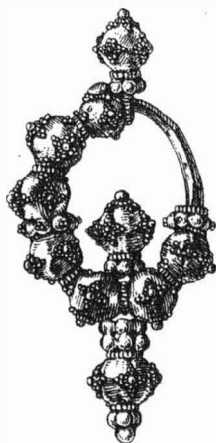

ARCHEOLOGICKÝ ÚSTAV ČESKOSLOVENSKÉ AKADEMIE VĚD
POBOČKA V BRNĚ

PŘEHLED VÝZKUMŮ
1964

BRNO 1965

lagen, der noch durch das aus der Höhle herausgeschaffte Material ergänzt war. Nach Entfernung der grossen Felsblöcke wurden im eigentlichen Teil der abgedeckten Fläche die nur wenig mächtigen und stratigraphisch wenig sichtbaren Kulturschichten verfolgt. Erst in der Nähe der Felswand im oberen Teil der Lösslage, befand sich die eigentliche Siedlungsschicht, mit zahlreichen Hinterlassenschaften des Magdalénien. Vor dem Westrand des Einganges wurde der Rest der Kulturschicht in einem Pfeiler abgedeckt, der die bereits durchgrabenen Areale von dem geöffneten Schacht trennte. Der Fundhorizont, der hier im Jahre 1963 die Rippe mit den geritzten Pferden erbrachte und der von einem deutlich verfärbten Solifluktionsstreifen der Feuerstelle begleitet war, ging hier in eine grau verfärbte Schicht über, aber erst an jenen Stellen, wo der Löss auffallend an Mächtigkeit abnahm. So wurde endlich die Möglichkeit eines verlässlichen Vergleiches der Stratigraphie in den Sonden auf dem Plateau vor dem Eingang, mit den Profilen der früheren Ausgrabungen im Höhleninneren gewonnen. Ausser den verhältnismässig zahlreichen Steinerzeugnissen ergab die Grabung auch zwei Spitzen für Wurfwaffen aus Renntiergeweih und Bruchstücke von zugeschnittenen Schiefersteinen.

- - - - -

Mesolitická stanice u Luhačovic

Jiří P a v e l č í k

Spolu se Sl. Venclem z pražského AÚ jsme provedli terénní průzkum mesolitické stanice u Luhačovic^{1/}. Lokalita je trvale zaloužena a přes usilovné pátrání se nám nepodařilo další sílexy nalézt. U příležitosti výzkumu jsme navštívili i akad. mal. J. Zápeca z Luhačovic, který předal muzeu JAK v Uh. Brodích základní kolekci nástrojů, abychom získali o lokalitě potřebné informace. J. Zápeca nás upozornil, že stanici objevil roku 1935 slovenský archeolog amatér J. Turba z Prievidze, který zde i kopal a pouze menší část nalezeného materiálu věnoval informátoru.

Díky Z. Pivovarové z AÚ SAV v Nitre a A. Ruttkaye z muzea v Bojnicih se nám podařilo zjistit, že sbírku J. Turby, který roku 1962 zemřel, dnes vlastní i s materiálem z Luhačovic J. Belák z Prievidze. Sílexy z jeho sbírky se nám dosud nepodařilo získat ke zpracování.

P o z n á m k y :

1. B. K l í m a, Mesolitická industrie z Luhačovic.

Zprávy oblastního muzea v Gottwaldově č. 3/1963, s. 5-19.

Mesolithische Station bei Luhačovice. Die Terrainerforschung der mesolithischen Station bei Luhačovice gewährte keine weitere Silexe, da der Fundort ständig vergrast ist. Ein Teil der ursprünglichen Kollektion aus dem Jahre 1935, die bisher nicht verarbeitet ist, befindet sich in der Sammlung von J. Belák aus Prievidza.

Terénní průzkum v oblasti bradlového útvaru Bílých Karpat

Jiří P a v e l č í k

Společně se Sl. Venolem z AÚ Praha ověřoval autor intenzitu výstupů vrstev radiolaritů v oblasti bradlového útvaru bělokarpatského na území obojí Sv. Sidonie /okr. Gottwaldov/ a Vršatecké Podhradie /okr. Povážská Bystrica/. Tyto byly důležitými eurovinovými zdroji zejména pro paleolitické a eneolitické populace.

Ve Sv. Sidonii jsme nejprve provedli povrchový průzkum lokality "Vlára-železniční stanice", kde jsme našli kolem šedesáti kusů, z nichž většina představuje úštěpy nebo atypické čepele. Charakteristickými tvary jsou vysoká hoblíkovitá jádra a velká trapezovitá čepel se silně silifikovaným hrotem, které jasně dokládají neolitický charakter, alespoň části zdejší industrie. Na základě posledních výzkumů se dostává problematika "vlárského paleolitika" do nového světla a podstatná část zdejších stanic patrně nebude paleolitického stáří. Nevyřešenou stále zůstává otázka nedostatku keramiky a hlazené industrie na místních lokalitách.

Drobné, již dříve zjištěné stanice v údolí Vlárky, stejně jako sídliště na západním svahu sedla mezi kótami Žel /též Diel 762/ a Bílý vrch /819/ v blízkosti koliby tentokrát neposkytly žádný materiál. Celkem nečekané proto bylo zjištění nové stanice na rovinné terase při cestě, vedoucí z Vršateckého Podhradie kolem hradu, kopce Chmelová /kóta 926/, nové turistické chaty dále do Nedašova asi 350 m severozápadně od napajedla pro dobytek či od úzkého bradla, které přetíná cesta vysekanými vraty. Lokalita poskytla mimo amorfní kusy radiolaritu a drobnou tříšť i úštěpy s charakteristickými znaky štípání, zlomky čepelí a nevelké, slabě patinované jádro světle hnědého baltského pazourku. Pro naprostou atypičnost artefaktů nelze lokalitu zatím blíže kulturně zařadit.

Výchoz primárního ložiska radiolaritu se nachází ve svahu nad zmíněným již napajedlem. Vrstvy radiolaritu, které zde dosahují mocnosti 6 až 8 m, prorůstají souvrství jurského amonitického vápence. Vrásněním byly stočeny o 90°, takže se dnes nacházejí ve vertikální poloze. Jejich délku pro suťový kužel a částečně převrstvení hlinitým příkrovem nelze zjistit. /Odhad T. Krůti z Moravského muzea v Brně činí 200 m/. V okolí hlavní žíly ojediněle vystupují menší výchozy. Barevně vykazují zdejší radiolarity značnou variabilitu od rezavé, přes červenohnědé

